

Umanizare

Ion Barbu

Castelul tau de ghiata l-am cunoscut gindire:
Sub tristele-i arcade mult timp am ratacit
De noi rasfringeri dornic, dar nicio oglindire,
In stinsele cristale ce-ascunzi, nu mi-a vorbit.
Am parasit in urma grandoarea ta polara
Si-am mers, si-am mers spre caldul pamint de miazazi,
Si sub un pilc de arbori stufosi, in fapt de seara,
Cararea mea, surprinsa de umbra, se opri.
Sub acel pilc de arbori salbategi, in amurg,
mi-ai aparut - sub chipuri necunoscute mie,
Cum nu erai acolo, in frigurosul burg,
Tu, muzica a formei in zbor, Euritmie!
Sub infloritii arbori, sub ochiul meu uimit,
Te-ai resorbit in sunet, in linie, culoare,
Te-ai revarsat in lucruri, cum in eternul mit
Se revarsa divinul in luturi pieritoare.
O, cum intregul suflet, al meu, ar fi voit
Cu cercul unde tale prelungi sa se dilate,
Sa spintece vazduhul si - larg si inmiit -
Sa simta ca vibraza in lumi nenumarate...
Si-n acel fapt de seara, uitindu-ma spre Nord,
In ceasul cind penumbra la orizont descreste
Iar seara intirzie un somnolent acord,
Mi s-a parut ca domul de ghiata se topeste.